ALISON GERVAISOVÁ

Uzavřela nebezpečnou smlouvu.
A čas běží...

JEN 27 DNŮ

FRAGMENT

Jen 27 dnů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Alison Gervaisová
Jen 27 dnů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

JEN 27 DNŮ

ALISON GERVAISOVÁ

FRAGMENT

KAPITOLA 1

Ten den

Něco bylo špatně. Nemohla jsem přijít na to, co přesně mi nesedí, ale rozhodně se něco dělo.

Ano, něco narušilo rovnováhu, vyhodnotila jsem, když jsem vystoupila z autobusu na chodník před Střední přípravnou školou Johna F. Kennedyho. Budova vypadala stejně jako skoro vždycky: postavená z červených cihel, se zářivě barevnými transparenty vystavenými všude okolo a haldou studentů lelkujících před hlavním vchodem. Naši školu postavili už před více než sto lety, takže měla takovou tu auru starého New Yorku. Nic nevybočovalo z normálu.

Přesto mi přišlo, že mě šedá mračna povalující se na obloze dusí a vyvolávají ve mně pocit neklidu a… smutku. Takového smutku, který mi skoro nedovoloval dýchat. New York je město, které nikdy nespí, a místo, jež dokáže mít tisíce podob. Tuhle jeho podobu jsem ale nikdy předtím nezažila.

„No tak, Hadley, zacláníš."

Rychle jsem uhnula stranou, aby Taylor Lewisová, moje nejlepší kamarádka, mohla vystoupit z autobusu.

Taylor jsem poprvé potkala první den školy v prváku, když jsem bloudila po chodbě a hledala učebnu, kde jsem měla mít hodinu. Obě jsme na sobě měly stejné tričko od American Apparel, takže se rozhodla vzít mě pod ochranná křídla a naučit mě všechno, co sama věděla o společenské scéně na Kennedyho střední. Bez ní bych byla úplně ztracená – doslova, obrazně a zcela určitě i společensky. Teď, o víc než dva roky později, jsme pořád byly nejlepší kamarádky a já byla pořád ráda, že se můžu schovávat v jejím stínu oblíbenosti.

„Proč se tváříš tak divně?" zeptala se Taylor, zatímco jsme se připojily k davu studentů, kteří proudili směrem k hlavnímu vchodu.

Odtrhla jsem pohled od skupiny učitelů stojících v hloučku před vrátnicí, kteří si o něčem šeptali, a zamračila jsem se na Taylor. „Jak divně?"

Obrátila oči v sloup a šťouchla do mě loktem. „To je fuk. Jsi připravená na ten dnešní test ze společenských věd? Já většinou ani nechápu, o čem Monroe vlastně mluví, a přísahám, že je naprosto zbytečný, abychom se vůbec učili o tom, kolik poslanců je ve sněmovně, takže – Hadley, posloucháš mě vůbec?"

Moji pozornost upoutali dva policisté v uniformách, kteří společně s naším ředitelem, panem Greenem, postávali na chodbě několik metrů od mojí skříňky. Z jejich tvrdých, zasmušilých výrazů jsem vydedukovala, že musí mluvit o něčem krajně nepříjemném. Ale co mohlo do naší školy přivést policii?

„Promiň, Taylor, já jen…" Nemohla jsem přijít na slovo, které by vyjádřilo, jak se cítím. „Nevím, asi jsem taky nervózní z toho testu."

Taylor si odfrkla a zasmála se, zatímco já jsem se přehrabovala ve skříňce a hledala svou učebnici chemie. „Proč bys zrovna ty měla být nervózní, Hadley? Vždyť jsi asi tak jediná, komu se daří při Monroeových hodinách neusnout."

„Asi mám prostě štěstí.“ Buď to, anebo jde o to, že je můj táta právník a zbláznil by se, kdybych dostala ze společenských věd špatnou známku.

Rozloučila jsem se s Taylor a vydala se na třídnickou hodinu s pocitem, že se mi někdo plíží za zády a dýchá mi na krk. Mrskla jsem sebou do lavice v přední části třídy a soustředila se na to, abych svůj dech udržela v klidu. To se mi docela dařilo do chvíle, než zazvonil první zvonek, a naše učitelka se neobjevila.

Paní Andersonová byla učitelka němčiny, která vedla naše třídnické hodiny, a pravděpodobně byla tím nejmilejším člověkem, jakého jsem kdy potkala. Věčně si něco prozpěvovala a byla připravená věnovat šíleně zářivý úsměv každému, kdo se na ni jen podíval. Osobně jsem neměla nervy na to, učit se německy – byla jsem ráda, že jsem přežila dva roky povinné španělštiny – ale paní Andersonová byla super a díky ní se třídnické hodiny daly přežít, i když jsme je měli tak příšerně brzy ráno.

Fakt, že měla paní Andersonová zpoždění, jen zhoršil tu úzkost, kterou jsem cítila. Moje kamarádka Chelsea byla přesvědčená, že učitelka žije někde v budově školy, protože jste ji kdykoliv mohli potkat na chodbě s kávou a koblihou a zúčastnila se snad každé školní akce, včetně fotbalového utkání. Tak kde mohla být? Nedochvilnost se paní Andersonové vůbec nepodobala.

Uběhlo víc než pět minut, než se dveře otevřely a paní Andersonová vešla dovnitř. Vepředu na svetru měla skvrnu od kávy, brýle měla nasazené lehce nakřivo a hodila na katedru štos desek se slovy: „Omlouvám se za zpoždění, třído, stala se taková…“ Hlas se jí vytratil, když se kousla do spodního rtu a začala si ubrouskem čistit špinavý svetr. „Stalo se něco… velmi nešťastného.“

V té vteřinové pauze mezi jejími slovy se mi rozbušilo srdce a teď mi nepravidelně naráželo do hrudního koše. Neměla jsem tušení, co

za „nešťastnou“ věc se mohlo stát, ale to, jak se mi sevřel žaludek, naznačovalo, že ať už se přihodilo cokoliv, bylo to vážně *zlé*.

Paní Andersonová si povzdychla, hodila ubrousek do odpadkového koše a opřela se o katedru s rukama založenýma na hrudi. „Včera v noci jeden z našich studentů spáchal sebevraždu.“

Prudce jsem vydechla, jako kdyby ze mě někdo vypustil vzduch.

Cože?

Ani ne před dvaceti minutami, v okamžiku, kdy jsem vystoupila z autobusu, jsem hned věděla, že je něco špatně. Ale *tohle*? Chtěla jsem se zeptat, kdo tak náhle ukončil svůj život, ale zjistila jsem, že se nedokážu přinutit promluvit. Najednou jsem měla v puse sucho jako na Sahaře a jazyk jako kdyby mi pokrýval šmirglpapír.

„Kdo to byl?“ zeptal se někdo o pár řad za mnou po několika momentech napjatého ticha.

Paní Andersonová si pohrávala s lemem svého svetru. „Archer Morales.“

To jméno mi bylo… hodně povědomé. Už jsem ho slyšela, ale nedokázala jsem si k němu přiřadit obličej.

Tak počkat, připomněl mi tenký hlásek v hlavě. *Angličtina v prváku*.

Přesně tak. Angličtina v prváku s paní Caseyovou. Archer Morales byl ten kluk, vedle kterého jsem v prvním pololetí seděla. V první chvíli, když paní Andersonová vyslovila jeho jméno, jsem si to nespojila, protože mi za celý ten rok Archer Morales řekl přibližně tři slova.

Přestala jsem hlas paní Andersonové vnímat, když začala mluvit o tom, že školní poradci budou do konce týdne k dispozici každému, kdo si bude chtít promluvit o tom, co se stalo. Nakonec jsem ji ani neslyšela, jak moc se moje mysl soustředila na to, aby vylovila cokoliv, co v ní kdy bylo o Archeru Moralesovi.

Byl hodně tichý a většinu času měl skloněnou hlavu, jak pečlivě sledoval každé slovo čehokoliv, co jsme zrovna měli číst. Jedinkrát, kdy jsem měla skutečnou možnost prohlédnout si jeho obličej, byla chvíle, kdy jsme měli odpovídat na několik otázek ohledně *Frankensteina*.

Mělo by být snadné pustit z hlavy kluka, co skoro nikdy nemluvil, ale on mě zároveň zneklidňoval víc než kdokoliv jiný. V okamžiku, kdy na mě pohlédl svýma světle oříškovýma očima, se mi zamotal jazyk a já měla pocit, že mi vidí až do žaludku.

Došlo mi, že jsem se celý ten předmět pokoušela vytěsnit z hlavy hlavně kvůli rozmrzelému výrazu, jenž se mu v jeho pěkné tváři objevil pokaždé, když jsme spolu měli na něčem pracovat. Jaká holka by si chtěla pamatovat kluka, který jí dává jasně najevo, že by se mnohem radši díval na cokoliv *kromě* ní?

Když jsem nad tím teď uvažovala, vypadalo to, že Archer Morales měl takový přístup ke všemu. Kennedyho střední byla obrovská, ale občas jsem ho potkávala na chodbách. Bylo lehké si ho všimnout, protože byl hrozně vysoký a měl rozcuchané tmavé vlasy, ale pořád všude chodil sám a lidé se mu klidili z cesty.

Archer Morales je – *byl* – jedním ze školních outsiderů. A teď byl pryč.

Nadskočila jsem na svojí židli, když zazvonil zvonek oznamující konec hodiny a vytrhl mě ze zamyšlení. Zbytek třídy už byl na nohou, spolužáci se hrnuli ven z učebny a bavili se nezvykle tiše, na rozdíl od obvyklého povykování a vtipkování. Teď byla ta změna v ovzduší téměř hmatatelná. Omámeně jsem se dopotácela chodbou k učebně chemie, nebyla jsem schopná se srovnat s myšlenkou, že jeden z mých spolužáků je po smrti.

Jasně, Archera Moralese jsem v podstatě neznala. V žádném případě jsme nemohli být považováni za kamarády. Vlastně pro mě byl

naprosto cizí člověk. Tak proč jsem měla pocit, jako kdybych se každou chvíli měla rozpadnout na kousky?

Venku se ochladilo, a když jsem po vyučování vyšla ven a zamířila k zastávce autobusu, vítr se do mě mrazivě a nepříjemně zakousl. Všechno, po čem jsem toužila, bylo schoulit se do klubíčka v posteli a zapomenout na to, že se tenhle den vůbec stal.

Dosedla jsem na volnou sedačku v zadní části autobusu a opřela si hlavu o okýnko. Zavřela jsem oči. Pro jednou jsem byla ráda, že se Taylor rozhodla nejet se mnou, aby se mohla věnovat svému nejnovějšímu objevu. Žádná z holek, se kterými jsme se bavily, nejezdila stejným autobusem, takže jsem měla klid na přemýšlení. Kodrcavá jízda byla uklidňující – skoro jsem díky ní zapomněla na ten hurikán myšlenek, který mi vířil v mozku – ale skončila příliš brzy.

Zvedla jsem si límec kabátu a objala se rukama, zatímco jsem kráčela k domu, kde jsem žila skoro celý svůj život. Stál na okraji Upper East Side, takže vypadal trochu honosněji než zbytek budov na Manhattanu.

Často jsem si připadala osamělá, když jsem byla zavřená v prázdném bytě, zatímco moji rodiče dělali přesčasy v práci, ale teď jsem si nedokázala představit nic lepšího než vidinu prázdného bytu na celé odpoledne. Fakt jsem se těšila na svou měkkou postel a pokoj, kde jsem důvěrně znala každou pohozenou věc.

„Zdravíčko, Hadley," pozdravil mě Hanson, náš vrátný, když jsem vcházela do prosklené šedé budovy. „Ve škole všechno v pořádku?"

Na okamžik jsem zvažovala, že bych Hansonovi řekla, co se stalo. Byl to milý muž a vždycky působil, že se vážně zajímá o to, jaký jsem měla den. Ale nechtěla jsem ta slova – to, že se jeden z mých spolužáků

zabil – říct nahlas, protože jsem pořád sama nechtěla uvěřit, že se to vážně stalo.

„Všechno je skvělé," řekla jsem nakonec a prošla dveřmi, které mi držel otevřené.

„Pamatuju si, jaké to bylo na střední," odpověděl, když jsem zamířila pryč. „Jakmile se odtamtud člověk dostane, svět se hned zdá být daleko lepší."

O tom jsem pochybovala, ale stejně bylo hezké to od Hansona slyšet.

Prošla jsem vstupní halou vykládanou mramorem okolo vnitřní fontány až k výtahům a vyjela do sedmého patra. Zamířila jsem přezdobenou chodbou k našemu bytu, vylovila jsem z kabelky klíče a odemkla dveře s číslem 7E.

Moji rodiče nikdy nebyli lidé, které byste mohli označit za skromné.

Náš byt byl plný nábytku potaženého pravou kůží, zem pokrývaly krémové koberce a na zdech visely fotografie města, jež se skvěle hodily k prosklené stěně v obýváku a jídelně. A naše výstavní kuchyň, celá z chromu, byla sama o sobě téměř uměleckým dílem. Moje matka tady trávila tak málo času, až byl zázrak, že si vůbec našla chvilku na to, aby to tu zařídila.

Jako právník a zástupkyně finančního ředitele měli moji rodiče pěkně napěchované pracovní rozvrhy a málokdy mě brali v potaz, když si dohadovali třeba i týdenní služební cesty. Pokaždé, když byli pryč, mě obden chodila kontrolovat naše sedmaosmdesátiletá sousedka paní Ellisová, ale to vážně nebylo to samé jako mít rodiče doma.

Věděla jsem, že mám štěstí, že můžu žít v tak hezkém bytě a mít spoustu peněz na utrácení, ale celá ta věc s „bohatstvím" mi vlastně byla trochu proti srsti, i když jsme skoro celý můj život bohatí byli. Jenže moji rodiče nevydělávali vždycky tolik co teď. Občas se mi stýskalo po tom jednoduchém rodinném domku v Chelsea, kde jsme

bydleli předtím, než mámu povýšili a táta převzal vedení nad firmou. Alespoň jsme tehdy trávili čas jako rodina a každý den jsme společně večeřeli.

Vydechla jsem úlevou, když jsem za sebou zabouchla a zamkla jsem dveře svého pokoje.

Moje ložnice byla mým útočištěm. Vánoční světýlka visící na horním rámu dveří na balkon, plakáty broadwayských muzikálů a fotky Taylor a naší party připevněné na korkové nástěnce nad mým psacím stolem, řady a řady DVD a CD, které jsem za svůj život nasbírala – to všechno mi poskytovalo perfektní únik ze světa kožených sedaček a profesionálních fotek města, zakoupených v nějaké vyhlášené galerii v SoHo, které visely na zdech obýváku.

Pokusila jsem se zapamatovat si pár vzorečků z chemie, ale o pět minut později jsem to vzdala, tříska jsem s učebnicí o stěnu a padla tváří dolů na postel.

Měla jsem pocit, jako kdyby nějaká část mě samotné chyběla, když teď Archer Morales nebyl naživu a nechodil po tomhle světě. Zoufale jsem si přála, aby byl pořád tady, přestože jsme spolu prohodili sotva pár slov. Z nějakého důvodu jsem nedokázala pochopit, jak je možné, že ještě včera tu byl, a dneska je pryč… navěky. Se smrtí jsem zase tolik zkušeností neměla. Byla jsem na pohřbu prababičky Louise, když mi bylo šest, ale to bylo moje jediné setkání se smrtí někoho z blízkých – alespoň trochu blízkých. Pamatuju si, že se mi vůbec nelíbil pohled na její mrtvé tělo v rakvi, a rozhodně se mi ani trochu nezamlouvala představa Archerova studeného těla, jak teď někde jen tak leží.

Schoulila jsem se do peřin, obličej si přitiskla k polštáři a konečně jsem propukla v pláč.

KAPITOLA 2

Dva dny po

O dva dny, jednu malou reportáž v televizi a nekrolog v místních novinách později už se to, že je Archer Morales po smrti, rozhodně nedalo popřít. Jakkoliv jsem se nedokázala smířit s představou, že někdo z mých spolužáků byl tak zoufalý, až měl pocit, že jediným východiskem pro něj je skoncovat se životem, bylo to tak. Několikrát jsem se přistihla, že stojím na školní chodbě na špičkách a snažím se zachytit Archera alespoň koutkem oka, ale bylo to k ničemu. Předtím tam vždycky byl, někde v ústraní, jenže teď už nikdy nepřijde.

Stála jsem před velkým zrcadlem u sebe v pokoji a upravovala si sukni krajkových černých šatů, které jsem našla ve skříni. Bylo divné a nepohodlné mít na sobě šaty, vzhledem k tomu, že jsem většinou sáhla spíš po džínech a tričku, ale chtěla jsem na Archerově pohřbu vypadat slušně. Den předtím na třídnické hodině paní Andersonová oznámila, že každý, kdo bude chtít vyjádřit svou soustrast, se může pohřbu zúčastnit, ale stejně jsem nevěděla, jestli tam vůbec můžu jít. Jenže naděje, že mi to přinese nějakou útěchu, že snad přijdu na to, proč na něj nedokážu přestat myslet, všechny moje pochyby jednoznačně převážila.

Když jsem se ujistila, že vypadám dostatečně reprezentativně, navlékla jsem si sako, vzala kabelku a vyšla z pokoje. Taxík, který jsem si zavolala v předstihu, pro mě měl přijet každou chvíli. Vyhodnotila jsem, že bych se měla alespoň pokusit něco sníst, než vyrazím.

Po cestě chodbou k obýváku jsem najednou zaslechla někoho mluvit příjemným, uhlazeným hlasem. Obešla jsem roh a šokovaně jsem zjistila, že můj otec sedí na gauči, v ruce má iPhone a vesele s někým diskutuje.

Co dělal sám Kenneth Jamison doma tak brzy? Nebylo přece ani čtvrt na sedm večer. To bylo naprosto nestandardní. Za poslední tři roky jsem ho doma pravidelně potkávala nejdřív v osm.

„Jasně, Ricku, musím končit," řekl s pohledem upřeným na mě, když jsem procházela okolo. „Hadley právě odchází."

Skončil hovor a odhodil telefon na konferenční stolek, pak vstal a se zívnutím si protáhl ruce za zády.

„Jak to, že jsi doma, tati?" zeptala jsem se. „Nikdy doma takhle brzy nebýváš."

„Já vím," prohlásil táta a následoval mě do kuchyně. „Ale dneska se nám s Rickem povedlo uzavřít případ Blancharda a Emilieho, tak jsem si vzal na zbytek večera volno. Na oslavu."

„Aha. Super."

Nastala trapná chvíle ticha, bez které bych se klidně obešla. Otevřela jsem ledničku a začala se v ní přehrabovat ve snaze najít něco k snědku.

Takhle to bylo pokaždé, když jsem se s tátou ocitla v jedné místnosti.

Ano, byl to můj otec, ale většinou byl tak zabraný do práce, že jsme se sotva vídali. Pro jednoho z nejlepších právníků ve městě nebyly večery strávené s rodinou zrovna prioritou.

„Tak."

Vynořila jsem se z ledničky s hrstí plnou hroznového vína a lahví vody a věnovala jsem tátovi zmatený pohled. „Ano?“

„Tak.“ Odkašlal si, opřel se o kuchyňskou linku a složil si ruce na hrudi. „Jdeš na pohřeb toho chlapce.“

„Ehm… jo,“ přitakala jsem. „Archera Moralese.“

Na okamžik se jeho obočí zamyšleně stáhlo. „Morales… proč mi to zní tak povědomě?“

Pokrčila jsem rameny a hodila si pár hroznových kuliček do pusy. „Nemám tušení. Řekla bych, že v tomhle městě jsou stovky lidí s tímhle příjmením.“

„Možná.“

Snědla jsem několik dalších kuliček vína a tiše doufala, že se každou chvíli ozve interkom u dveří oznamující taxík a poskytující mi tak možnost úniku z téhle konverzace.

Nechtěla jsem s tátou mluvit o Archeru Moralesovi.

Chtěla jsem jen načerpat dostatek odvahy k tomu, abych dokázala říct sbohem klukovi, kterého jsem skoro neznala. Najít způsob, jak se s ním rozloučit a přestat se cítit tak neuvěřitelně provinile. Omluvit se mu, že jsem mu nevěnovala víc pozornosti, že jsem tu pro něj nějakým způsobem nebyla.

„Jdeš na ten pohřeb s Taylor?“ zeptal se po chvíli táta.

„Ne, jdu sama,“ opáčila jsem. „Taylor nemá čas.“

Táta se znovu zamračil – vypadalo to, že se mu fakt, že budu po městě chodit sama, moc nelíbí. „Jsi si jistá? Nejsem zrovna… nadšený z představy, že budeš takhle večer sama ve městě,“ pronesl. „Mohl bych, ehm… jít s –“

Rychle jsem ho zarazila, než mohl v téhle naprosto zbytečné větě pokračovat. „Táto. Prosím tě. Znám všechna pravidla bezpečného pohybu po městě v noci. Budu v pohodě. Slibuju.“

„Tak dobře. Ale měj u sebe telefon, jo? A nebuď pryč moc dlouho."

Naštěstí v tu chvíli zabzučel interkom a zabránil pokračování našeho rozhovoru.

„To je můj taxík," oznámila jsem a dopila zbytek vody z lahve. „Musím jít."

„Hm, dobře."

Rychle jsem tátu objala a zamumlala slova na rozloučenou, a pak jsem vystřelila z kuchyně, upřímně vděčná, že můžu vypadnout.

Hned, jak jsem vystoupila ven do prosincového večera, zakousl se do mě šíleně studený vítr. Hanson se na mě usmál, zatímco mi otevíral dveře od taxíku zaparkovaného u obrubníku.

„Kampak se chystáte?"

„Na pohřeb," přiznala jsem. „Jeden z mých spolužáků, ehm, spáchal sebevraždu."

Hanson na moment oněměl. Neřekl mi, že je mu to líto, a místo toho natáhl ruku a stiskl mi rameno. To, jak jsem si uvědomila, bylo přesně to, co jsem potřebovala.

Svezla jsem se na vypolstrovanou sedačku taxíku, pevně jsem v ruce sevřela bezpečnostní pás a Hanson za mnou zabouchl dveře.

„Kam to bude?" zabručel řidič z přední části auta drsným brooklynským přízvukem.

Nadiktovala jsem mu adresu kostela, o kterém se zmínila paní Andersonová. Taxík se odlepil od obrubníku a – trochu moc rychle na můj vkus – se zařadil mezi ostatní auta na silnici. Opřela jsem si hlavu dozadu o sedačku a pevně jsem zavřela oči. Nadechla jsem se nosem a pak vydechla pusou.

Neměla jsem tušení, co mám čekat, až tam přijedu. Na poslední pohřeb, kterého jsem se zúčastnila, jsem si skoro nepamatovala. Budou na sobě mít všichni černou a budou plakat? Bude tam hrát smutná hudba?

Pohádají se členové Archerovy rodiny, protože to někomu z nich ujede a řekne něco nevhodného? V seriálech se vždycky tyhle věci na pohřbech děly, ale něco mi říkalo, že skutečnost bude vypadat jinak.

Když taxík zastavil na ulici před kostelem, vytáhla jsem z peněženky několik bankovek, zaplatila jsem a pak jsem vystoupila dřív, než jsem mohla samu sebe přesvědčit, že tohle celé byl špatný nápad, a žadonit, aby mě taxikář odvezl zpátky domů.

Objala jsem se rukama, když se ulicí přehnal poryv chladného větru, ze kterého mi naskočila husí kůže. Čekala jsem, že před kostelem budou postávat hloučky lidí a vyjadřovat si upřímnou soustrast, ale celá ulice byla prázdná jako regály v obchodech po výprodeji. Přesto jsem znovu měla pocit, že mě někdo sleduje, když jsem se vydala po schodech nahoru.

Jen co jsem vstoupila do kostela, do nosu mě udeřila vůně kadidla. Už to bylo nějakou dobu, co jsem byla naposledy v kostele – přestali jsme tam chodit v době, kdy se rodičům rozběhly jejich kariéry – ale ta známá vůně byla svým způsobem uklidňující.

Vstupní hala, ve které jsem teď stála, byla stejně prázdná jako schody před kostelem, což ve mně znovu vyvolalo nepříjemný pocit. Kde jsou všichni? Vytáhla jsem z kabelky mobil, abych se ujistila, že jsem si nespletla čas.

18:58.

Teď už jsem nemohla prostě odejít.

Zhluboka jsem se nadechla, namočila si prst do misky se svěcenou vodou po mé levici, pokřižovala jsem se a pak jsem vešla do hlavní části kostela. Oltář vepředu byl ozdobený svazky bílých květin a plátnem, skoro jako při vánoční mši, ale atmosféra byla daleko ponuřejší. Na podstavci před oltářem ležela v záplavě dalších bílých květin jednoduchá rakev.

Samotný kostel byl krásný, měl vitrážová okna a mramorové sloupy, ovšem kvůli řadám zcela prázdných lavic vypadal ještě větší než obvykle. Zaplněné byly jen první dvě řady. Všimla jsem si několika učitelů – pana Gage, matikáře, a paní Kellerové, která učila literaturu – a taky malé skupinky lidí, kteří chodili na Kennedyho střední a jejichž tváře jsem znala, ale jména bych v paměti lovila jen těžko.

Jedna moje část očekávala, že v kostele bude narváno. Lámalo mi srdce, že se neobjevilo víc lidí, aby se s Archerem Moralesem rozloučili a vyjádřili soustrast jeho rodině. S pohledem upřeným přímo před sebe jsem se vydala uličkou mezi lavicemi, naprosto odhodlaná nesetkat se s ničím pohledem. Vzhledem k tomu, že jsem přišla přesně dvě minuty před začátkem obřadu a nechtěla jsem na sebe poutat pozornost, zasedla jsem do volné lavice v jedné ze zadních řad, složila jsem ruce v klíně a čekala.

Pohřební mše začala přesně podle plánu. Všichni povstali za zvuku jemných, melodických tónů písně, kterou zpíval malý sbor vedle oltáře. Uličkou pomalu přišel kněz společně se dvěma diákony a jedním ministrantem. Mluvil jen chvíli – o smutku a o ztrátě tak mladého života – když se ozval pláč.

Nejdřív mi nepřipadalo, že se ten tlumený pláč ozývá někde v mé blízkosti, ale když jsem se postavila na špičky a pořádně se rozhlédla, spatřila jsem v první řadě ženu, která se opírala o muže stojícího vedle ní a vzlykala mu do ramene. Neviděla jsem jí do obličeje, takže jsem nemohla vědět, kdo to je, ale bylo mi jasné, že se musí jednat o Archerovu matku.

V ten moment jsem pochopila, že na světě je jen málo věcí, které vám dokáží zlomit srdce tak jako pohled na matku truchlící pro své dítě. Pro chlapce, který zemřel zcela zbytečně. V tu chvíli jsem se také rozplakala.

Po tvářích se mi rychle a vztekle řinuly slzy, když k pultíku přišel pan Gage, aby řekl pár slov o Archerovi a o tom, jak byl mimořádně nadaný student. Plakala jsem i potom, když před přítomné předstoupil kluk se stejnýma očima, jaké měl Archer, a přednesl upřímný, krásný smuteční proslov. A nemohla jsem zastavit vzlykání, když jsem do rukou dostala bílou růži a doklopýtala jsem s ní k oltáři, abych ji mohla položit k ostatním květinám na Archerově rakvi.

Možná jsem tam zůstala stát o trochu déle, než bylo nutné, ale co jsem měla říct? Je mi líto, že jsem s tebou nikdy nemluvila? Mrzí mě, žes měl pocit, že si musíš vzít život? Přála bych si, abys tu pořád byl?

„Archere, já –"

„Ty znáš mýho velkýho bráchu?"

Rychle jsem se otočila a uviděla před sebou stát malou holčičku s krásnými kudrnatými tmavými vlasy a jasně modrýma očima, které na mě zmateně zamrkaly. Nemohlo jí být víc než pět a z nějakého důvodu mě fakt, že měl Archer tak malou sestřičku, donutil, abych se cítila ještě hůř.

„Ehm… jo," odpověděla jsem a utřela si oči. „Chodila jsem s tvým bráchou do školy."

Zazubila se na mě. „Je super, že jo?"

Cítila jsem, jak mě po jejích slovech zalila další vlna žalu.

Neřekla *byl*. Řekla *je*. Mluvila, jako kdyby její bratr byl pořád naživu. Nevěděla jsem, kolik přesně jí bylo, ale vypadala, že je ještě příliš malá na to, aby si pořádně uvědomila, co znamená smrt. Nezáviděla jsem tomu, kdo jí bude muset vysvětlit, že její bratr už nikdy domů nepřijde.

Dělala jsem, co jsem mohla, abych se dokázala lehce zasmát jejímu nadšení. „Rozhodně."

„Jsem Rosie," představila se dívenka a zvláštně dospělým gestem ke mně natáhla ruku, abych si s ní potřásla.

„Ahoj, Rosie," řekla jsem a přijala nabízenou ruku. „Já jsem Hadley."

„Maminka říká, že nemám mluvit s cizími lidmi, ale ty znáš Archera a jsi hezká, tak myslím, že je to v pohodě," zamumlala Rosie rychle.

„Och," dostala jsem ze sebe. Nevěděla jsem, co říct. „Děkuju."

„Pojď, musíš poznat moji mamku!"

Rosie mě popadla za ruku a táhla mě zpátky k lavicím, kde se uskupil hlouček lidí, kteří si o něčem povídali.

„Mami! Mami!" cvrlikala Rosie, prodírající se mezi postávajícími lidmi. Sahala jim sotva do pasu. „Znáš Hadley?"

Žena s dlouhými tmavými vlasy protkanými sem a tam stříbrem a s velkýma hnědýma očima, která právě mluvila s jinou, starší ženou, se otočila k Rosie s nesouhlasným výrazem ve tváři. „Rosie, kolikrát jsem ti říkala, abys neodbíhala?" napomenula ji s rukama v bok. „Pokaždé by se ve mně krve nedořezal, když to uděláš!"

Rosie nevypadala, že by ji to nějak zvlášť zajímalo, a místo toho zamávala rukou mým směrem. „Mami, znáš Hadley?"

Tmavovlasá žena se ke mně překvapeně otočila. Připadala mi povědomá, i když jsem si byla jistá, že jsme se nikdy předtím nesetkaly. Byla opravdu krásná, ale tmavé kruhy pod zarudlýma očima a napjatý výraz ve tváři naznačovaly, že zřejmě už několik nocí nezamhouřila oka.

„Takže Hadley?" Maličko se na mě usmála, když se natahovala, aby mi mohla potřást rukou. „Díky, že jsi chytila mou nezbednou dceru."

„Bez problému," řekla jsem rychle. „Vážně. Já jsem jen…"

„Chodila jsi s Archerem do školy?"

„Ehm. Ano." Nervózně jsem si odkašlala, když jsem si všimla, jak se na mě ta žena dívá – s neobvykle něžným výrazem v obličeji, i přesto, že vypadala tak vyčerpaně. „V prváku jsme spolu měli angličtinu."

„To je hezké," hlesla jemně. „Jsem Regina, Archerova… m-matka."

Hlas se jí při posledním slově zlomil a oči se jí zalily slzami, ale

zhluboka se nadechla a zvedla Rosie ze země, aby si ji k sobě přitulila. Zřejmě se snažila odvést své vlastní myšlenky jinam. Samozřejmě, že mi byla povědomá. Její oči. Na takové oči bylo těžké zapomenout.

Regina Moralesová musela být ta nejsilnější žena, jakou jsem kdy potkala. Její syn právě zemřel, a ona se pořád pokoušela usmívat pro svou dceru. Neměla jsem tušení, co jí říct. Jakékoliv kondolence by vůbec nic nezměnily. Tak jsem ji objala, i když jsme se vůbec neznaly. Nevypadala, že by jí to vadilo.

O patnáct minut později jsem vyšla z kostela ven. Ochladilo se natolik, že když jsem vydechla, z pusy mi vycházel obláček páry. Zastavila jsem se na obrubníku a zamávala rukou ve snaze chytit si taxíka. Auta ale projížděla okolo mě bez jediné známky toho, že by některé z nich chtělo zastavit.

„Takové mladé děvče by se nemělo v tuhle noční hodinu toulat samo po městě, nemyslíš?“

Rychle jsem se otočila směrem, odkud se ozval hluboký, ochraptělý hlas.

Světlo pouliční lampy jen pár metrů ode mě nebylo dostatečně silné na to, aby osvítilo kostelní schody, ale stejně jsem dokázala rozeznat něco, co vypadalo jako obrys mužské postavy sedící na posledním schodě s nohama nataženýma před sebou.

Jak jsem si ho předtím mohla nevšimnout? Byl tam vůbec, když jsem scházela po schodech?

Moje odpověď byla dost koktavá. „Kdo… c-co chcete?“

„Nic moc.“

Klopýtla jsem dozadu, když se muž náhle postavil a přiloudal se do kuželu světla, které vrhala lampa.

Při pohledu na něj jsem zalitovala, že jsem vůbec dneska v noci vystrčila nos z bytu. Byl vysoký, měl mastné tmavé vlasy a na sobě černou koženou bundu, džíny a okopaná bagančata. Nedokázala jsem v jeho obličeji rozeznat žádné výrazné rysy, ale propadlé tváře a zapadlé oči působily, jako kdyby nikdy v životě nesnědl ani sousto.

To na něm však nebylo to nejděsivější. Tím nejděsivějším byly jeho oči. Dvě černé, bezedné oči, které na mě zíraly, jako kdyby si dokázaly přečíst každou myšlenku, jež mi kdy probleskla myslí.

„Já… já nestojím o problémy," řekla jsem, neschopná přinutit svůj hlas, aby se netřásl. „Myslím, že jste –"

„Ach, já ti ale nechci dělat žádné problémy, Hadley Jamisonová," odpověděl muž s úšklebkem a mně po zádech přejel mráz.

Co to bylo za chlapa?

„Jak víte –"

„Jak se jmenuješ? Já vím všechno, Hadley. Tak nějak to mám v popisu práce."

Nemusela jsem být geniální na to, abych si uvědomila, že s tímhle chlapem je něco v nepořádku. V opravdu *velkém* nepořádku.

„Podívejte, já nevím, kdo jste," dostala jsem ze sebe ztěžka, „ale měl byste se ode mě držet dál."

Muž se chvíli přehraboval v kapsách a pak našel cigaretu, kterou si okamžitě zapálil, a zhluboka si potáhl. Nemohla jsem si pomoct, ale když mi k nosu dorazil cigaretový kouř, zvedl se mi žaludek.

„Nebo uděláš co?" zeptal se mě s povytaženým obočím. „Budeš tady křičet?"

Srdce mi bušilo tak rychle, až jsem měla pocit, že se na místě skácím k zemi. Rychle jsem přemítala, jaké mám šance, že mu uteču, nebo že se mi alespoň podaří naskočit do nejbližšího taxíku, ovšem vzhledem k tomu, že jsem na nohou měla podpatky, nebyly zrovna

velké. Pochybovala jsem, že bych si dokázala zout boty dostatečně rychle na to, abych ještě zvládla utéct dřív, než mě chytí.

Co teď?

„Kdo jste?“ dožadovala jsem se odpovědi.

Jeho rty se zkroutily v dalším širokém, strašidelném úšklebku a on si znovu lačně potáhl z cigarety. Pokrčil rameny. „Vlastně mě nazývají všelijak. Zubatá. Anděl Azrael. Mefistofeles. Ale řekl bych, že bude nejjednoduší, když mi prostě budeš říkat Smrťák.“

KAPITOLA 3

Dohoda

Když mi byly čtyři roky, dostala jsem ne úplně chytrý nápad skočit do bazénu své tety Theresy, přestože jsem ani trochu neuměla plavat. Voda byla tak ledová, že mi mráz projel až do morku kostí. Když mě konečně vytáhli, nemohla jsem se přestat klepat a několik minut jsem jenom lapala po dechu.

Stejný odporný, děsivý pocit jsem měla i teď, když jsem stála na chodníku a zírala do nekonečně černých očí muže, který o sobě tvrdil, že je smrt.

„Ehm…“ Musela jsem pevně sevřít čelisti, aby mi necvakaly zuby. „Ehm… já myslím… j-já…“

Každá částečka mého těla na mě křičela, abych okamžitě utekla a neotáčela se zpátky, ale nemohla jsem se přinutit k pohybu.

Smrťákovi se na tváři usadil téměř pobavený výraz. „Musíš být daleko větší frajerka, než jsem si myslel, Hadley Jamisonová. Čekal bych, že už dávno s křikem utečeš.“

„Dejte mi ještě chvilku a udělám to,“ vyrazila jsem ze sebe a nechtěně jsem se zachvěla.

„Ach, to jistě nemyslíš vážně," mudroval Smrťák a kroutil přitom hlavou. Hodil cigaretu na zem a zašlápl ji špičkou boty. „Myslím, že tě zajímá, co ti chci říct."

„J-já… já ne –"

„Projdeme se, co říkáš?"

Najednou mě prudce popadl za paži a začal mě tahat přímo doprostřed silnice, po které pořád svištěla auta.

„Zbláznil jste se?" vypískla jsem a pokusila se vytrhnout z jeho železného sevření. „Vždyť nás oba zabijete!"

Smrťák si otráveně povzdychl, jeho nehty se mi zaryly do nadloktí. „Buď zticha, dobře? Já vím přesně, kdy umřeš, a můžu tě ujistit, že dnes v noci to nebude."

Z nějakého důvodu mě to neuklidnilo.

Smrťák vstoupil na chodník na druhé straně silnice a rychlou chůzí pokračoval dál, přičemž mě celou dobu táhl za sebou. Pokusila jsem se paty zarýt do země, vyškubnout se mu, ale měla jsem strach, že když se budu snažit jen o trochu víc, skončím se zlomenou rukou. Napadlo mě, že bych začala pěkně nahlas křičet, nebo bych mohla zalarmovat náhodného kolemjdoucího, ale ani jeden člověk na celé ulici mi nepohlédl do očí. Jako kdyby si ani nevšimli, že je tam s nimi středoškolačka, kterou za ruku táhne někdo, kdo vypadá, jako kdyby vypadl z filmu *Interview s upírem*.

Ušli jsme dva bloky, než se Smrťák náhle zastavil a sklonil se, aby mi mohl do ucha zamumlat: „Víš stejně dobře jako já, že jestli se pokusíš utéct, chytnu tě a dotáhnu zpátky za vlasy. Takže bych doporučoval, abys hrála podle mých pravidel, hm?"

Ztěžka jsem polkla, abych se zbavila knedlíku, co mi narostl v krku. Nepovažovala jsem se za sraba. Žila jsem v New Yorku – dokázala jsem se o sebe postarat. Ale zrovna v tuhle chvíli? Asi nikdy v životě jsem se nebála tak strašně jako teď.

„Fajn," řekla jsem, ale znělo to spíš jako zapištění.

„Hodná holka."

Přestala jsem se pokoušet o útěk, i když jsem podvědomě nic netoužila udělat víc.

Než se Smrťák konečně zastavil, nohy mě kvůli podpatkům pořádně bolely. „A jsme tady," prohlásil Smrťák a okázale rozrazil dveře do Starbucksu.

Vklopýtala jsem do kavárny, ruce jsem měla pevně obtočené okolo svého hrudníku. Tohle celé musela být nějaká divná, děsivá noční můra – nebo mě snad vážně chlápek, co se představoval jako Smrťák, právě odchytil na pohřbu mého spoužáka a odtáhl mě do Starbucksu? Na rameni mi přistála Smrťákova ruka a násilím mě nasměrovala k pokladně. Dívka stojící za pultem k nám vzhlédla s veselým úsměvem. Ten okamžitě zmizel, jakmile jí pohled padl na Smrťáka.

„Ehm…"

„Dobrý večer," pozdravil Smrťák náhle uhlazeným tónem. „Dali bychom si dvě černé kávy, prosím."

Dívka přikývla jako robot a třesoucíma se rukama začala hledat hrnky. Smrťák s milým úsměvem položil na pult novou desetidolarovou bankovku. „To je dobré."

„Ehm… děkuju."

Vzhledem k tomu, jak se dívka zmateně pohybovala za pultem a vyhýbala se tomu, aby nám pohlédla do očí, mi bylo jasné, že můj plán naznačit jí rty *pomoz mi* zřejmě nevyjde. Když byly hotové, vzala jsem hrnky kávy a Smrťák mě odvedl ke stolku u okna, nad kterým visel papírový řetěz sněhových vloček. Žaludek se mi trochu rozhoupal, když se Smrťák posadil a poskytl mi tak pohled na svou tvář v jasném světle stropních zářivek.

Bylo to jako dívat se na někoho, kdo je smrtelně nemocný. Přes lícní kosti se mu napínala pergamenová kůže, oči měl úplně zapadlé. Není divu, že si nechával říkat Smrťák. *Vypadal* jako smrt. Ještě divnější však byly černé znaky pokrývající pokožku jeho rukou, táhnoucí se až k okraji rukávů a vykukující zpod límce jeho košile. Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomila, že ty znaky představují malé, divně tvarované hodiny.

Smrťákovy rty se zkroutily v temném úsměvu, když ke mně vzhlédl a mávl rukou směrem k volné sedačce naproti sobě. Jakmile pohnul rukou, mohla bych přísahat, že se pohnuly i maličké ručičky na každých hodinách na jeho kůži. „Posaď se."

Opatrně jsem se svezla do křesla a prsty jsem obemkla svůj hrnek s kávou. „Takže." Odkašlala jsem si ve snaze vydolovat ze sebe alespoň malou dávku odvahy, která by mi pomohla dostat se z čehokoliv, co se tu dělo. „O co vlastně jde?"

Smrťák postavil svou kávu na stolek, sepjal ruce a naklonil se ke mně. „Myslel jsem, že bychom si mohli popovídat o Archeru Moralesovi."

Polkla jsem doušek horké kávy, která mě pálila v krku a jejíž hořká chuť způsobila, že jsem se otřásla. „Já ne…" Nebyla jsem si jistá, jestli se mi plete jazyk proto, že přede mnou sedí Smrťák, nebo proto, že chce mluvit o Archeru Moralesovi. „Já… já si vážně myslím, že bych měla –"

Smrťákova ruka mě zatlačila zpátky do křesla dřív, než jsem se stihla postavit na nohy.

„Pozorně mě poslouchej, Hadley, protože to nebudu opakovat. Nabízím ti, že se můžeš vrátit zpátky v čase o dvacet sedm dní a odradit Archera Moralese od toho, aby ukončil svůj život."

Bylo docela možné, že se mi v tom momentě ticha, který po Smrťákových slovech nastal, zastavilo srdce. *Cože* chtěl, abych udělala?

„Promiňte, co jste to řekl?"

„Říkal jsem, že to nebudu opakovat."

„Vám tohle připadá jako vtip?" Nějak se mi povedlo vyskočit na nohy a teď jsem se nakláněla přes stůl, přímo tváří v tvář Smrťákovi. „Připadá vám vtipné, že se jeden z mých spolužáků sám zabil?"

Smrťák na mě chvilku zíral neidentifikovatelným pohledem, pak vyprsknul smíchy.

Měla jsem co dělat, abych se udržela a nechrstla mu zbytek svého kafe přímo do tváře.

„Právě naopak, Hadley," prohlásil po chvíli a pořád se uchechtával. „Beru tuhle záležitost velmi vážně."

Lusknul prsty.

To, co se stalo potom, bylo to nejdivnější, co jsem kdy v životě zažila. Přicházelo to pomalu jako valící se mlha, ale jeden po druhém se každý člověk ve Starbucksu zastavil uprostřed čehokoliv, co právě dělal. Pára stoupající z pracujícího kávovaru zamrzla ve vzduchu. Žena, která právě smrkala do kapesníku, se zarazila s dost ponižujícím výrazem ve tváři. Muž a žena, kteří zrovna vcházeli dovnitř s malým chlapcem mezi sebou, se zastavili v otevřených dveřích, takže do kavárny proudil studený vítr.

„Co to…"

„Ujišťuju tě, že to myslím zcela vážně," pronesl Smrťák a opřel si bradu do dlaní. „Tak. Mohla by ses teď posadit, abychom si v klidu a rozumně promluvili?"

Nohy už mě odmítly dál držet a já ztěžka dopadla do křesla. Chtěla jsem se štípnout, vzbudit se z toho zlého snu, ale nedokázala jsem svoje ruce přimět ke spolupráci.

„Jak…" Znovu jsem polkla, přemýšlela jsem, co říct.

„Jak dokážu zastavit čas?" dořekl za mě Smrťák. „No, to prostě patří k popisu práce." Pokrčil rameny a usrkl si kávy. „Je to taková

škoda, nemyslíš? Archer Morales byl vážně hodný kluk. Pocházel z milé rodiny. Maminčin chlapeček. Miloval svou mladší sestru. A ty, Hadley Jamisonová, nechceš, aby byl mrtvý."

„Samozřejmě, že ne," odsekla jsem.

„Dar života je neocenitelný, je to něco, čeho je potřeba si vážit," pokračoval Smrťák. „A je to fraška, když ho někdo ztratí tak brzy. Chodím po tomhle světě už tisíce let, viděl jsem spousty věcí, ale nikdy jsem nepoznal nic tragičtějšího, než když odejde duše, která vůbec odcházet nemusela. Takže, Hadley, řekni mi: pokud bys měla možnost zabránit tomu, aby se stalo něco zlého, bez ohledu na to, jak moc se bojíš nebo jak se to může zvrtnout… udělala bys to?"

Pomyslela jsem na Archera Moralese a na všechno, co ztratil. Nikdy nepůjde na maturitní ples a nedokončí střední školu, nenastoupí na vysokou, nepotká lásku svého života, neožení se, nebude mít děti, neuvidí svět ani ho *nezmění*.

Myslela jsem na Reginu, Archerovu matku, na jeho malou sestřičku Rosie a na to, jak nerozuměla tomu, že je její bratr pryč. Jak moc tady bude chybět.

Jak bych to mohla *neudělat*? I kdybych třeba měla jen hrát hru nějakého maniaka, co náhodou umí zastavit čas.

„Dobře."

Smrťák se na mě zvědavě podíval. „Dobře… co?"

„Já… já to udělám. Cokoliv budu muset, abych… zachránila Archera."

„Opravdu?"

Jen jsem přikývla, protože jsem si nebyla jistá, jestli mě nezradí hlas.

Smrťák mě několik chvil upřeně sledoval, zatímco jsem tam jen tak seděla a snažila se samu sebe přesvědčit, že tohle všechno je reálné a že možná, jen možná, jsem právě vážně dostala možnost zachránit Archera.

„Nebudu ti slibovat, že to bude lehké."

„Nejsem tak hloupá, abych si myslela, že bude."

„Chytrá holka."

Sáhl do kapsy své kožené bundy a vytáhl odtamtud kupičku pevně složených papírů, kterou položil na stůl přede mě.

„Smlouva?" Takové filmové klišé vypadalo uprostřed celé té vážné situace až absurdně. „Ale já myslela, že –"

„Udělej to pro mě."

Přitáhla jsem si kupu papírů blíž k sobě a pohlédla na první stránku. „A jak přesně si mám tu smlouvu přečíst, když ani nerozumím tomu, co je v ní napsáno?" prohlásila jsem a zaklepala prstem na papíry. „Tyhle divné černé symboly nejsou zrovna něco, co by nás ve škole učili."

„Angličtina není jediný jazyk na světě. Celá tahle smlouva je beztak jen formalita," ujistil mě Smrťák. „Věř mi."

„A proč bych vám měla věřit?"

Znovu sáhl do kapsy a tentokrát vytáhl pero. Napřáhl ruku, abych si ho mohla vzít. „Prostě se poddej osudu."

Začínala jsem mít pocit, že se budu poddávat něčemu ještě trochu většímu, než je osud, pokud se rozhodnu podepsat smlouvu, kterou mi Smrťák nabízel.

„Můj otec je právník, víte," řekla jsem. „Nejsem tak hloupá, abych se prostě podepsala pod něco, co jsem nečetla, aniž bych věděla, v čem je háček."

„Není v tom žádný háček," oponoval Smrťák s povytaženým obočím a šokovaným výrazem ve tváři, jako kdyby nedokázal uvěřit tomu, že vůbec něco takového naznačuju. „Nikdy bych nelhal."

To byl naprosto jasný sarkasmus a já se rozhodla, že na to nebudu poukazovat. O Smrťákovi jsem sice nic nevěděla, ale bylo zřejmé, že ať

je cokoliv, člověk tedy určitě *ne*. Jeho pokus přesvědčit mě, že se jako člověk chová, byl k smíchu.

„Čím déle nad tím budeš otálet, tím těžší bude poslat tě zpět. Archer už je pryč dva dny."

Zmínka o Archerovi stačila k tomu, abych popadla pero a nalistovala poslední stranu. Na jeden napjatý okamžik jsem se zarazila, než jsem naškrábala své jméno na požadované místo a přesunula papíry po stole zpátky ke Smrťákovi.

„A teď se stane co?" ptala jsem se. „A proč dostanu jen dvacet sedm dní?"

Dvacet sedm dní neznělo jako dostatečně dlouhá doba na to, abych někoho odradila od ukončení vlastního života. Připadalo mi, že ani všechen čas na světě by nestačil k tomu, abych někoho přesvědčila, že nemusí zemřít.

„Čas zakotvený ve smlouvě je pokaždé jiný," vysvětlil Smrťák, zatímco si přebíral papíry a strkal si je zpátky do kapsy. „V tomto případě Archeru Moralesovi trvalo přesně dvacet sedm dní, než od první myšlenky na sebevraždu přešel k tomu, že ji skutečně vykonal."

Srdce se mi v hrudníku zachvělo a chtělo to několik hlubokých nádechů, abych potlačila pocit, že co nevidět znovu propuknu v pláč. Nechtěla jsem myslet na to, jaké to pro Archera muselo být.

„Ale měl bych tě varovat," řekl Smrťák a vytrhl mě tak z myšlenek plných bolesti.

Samozřejmě, že musel přijít nějaký dovětek, něco, o čem se zapomněl zmínit *předtím*, než jsem podepsala tu smlouvu.

„Varovat mě před čím?" zeptala jsem se nejistě.

„V tomhle světě panuje… jistý řád," vyslovil opatrně, jako kdyby pečlivě vážil slova. „A někdy se zjeví… *věci*, které nejsou moc rády, když je tento řád narušen. Někdy se jim to nelíbí."

Bylo evidentní, že Smrťákovo varování je jen střípek toho, co má skutečně na mysli, což mě rozhodně neuklidnilo. Pokud byl Smrťák jednou z těch *věcí* v tomhle světě, co dalšího existovalo? „O tomhle jste se mohl zmínit *předtím*, než jsem tu smlouvu podepsala, víte?"

„Jo, no, stejně by sis s tím neměla tu svou pěknou hlavinku moc lámat," odpověděl Smrťák. „Hodně štěstí, děvče."

Než jsem stihla zaprotestovat, znovu luskl prsty a všechno zčernalo.

KAPITOLA 4

Hra začíná – 27 dnů do

„Promiňte, slečno Jamisonová? Slečno Jamisonová? *Slečno Jamisonová*!“

S trhnutím jsem se probudila a vyjekla jsem, když jsem se skoro skácela ze židle přímo na zem.

Pan Monroe, můj otravný, plešatící učitel společenských věd, se tyčil nade mnou s nesouhlasným výrazem ve tváři.

„Děkuji vám, že jste se rozhodla probudit a připojit se k nám, slečno Jamisonová,“ pronesl pohrdavě.

„Omlouvám se, pane Monroe, nechtěla jsem usnout, já –“

Hlas se mi zlomil, když jsem se rozhlédla okolo sebe a uvědomila si, že sedím uprostřed třídy, plné ušklíbajících se spolužáků. Na bílé magnetické tabuli vepředu byly zeleným fixem jasně vyvedeny číslice naznačující, co je dnes za den.

Jedenáctého listopadu.

Najednou se mi všechno vrátilo, vzpomínky do mě narazily jako jedoucí vlak. Jedenáctého listopadu. Cože? Pokud vím, tak ještě před chvílí bylo devátého prosince. Zrovna jsem odcházela z pohřbu Archera

Moralese, který spáchal sebevraždu, a pak jsem… uzavřela smlouvu se Smrťákem.

Uzavřela jsem smlouvu se Smrťákem. Archer Morales se zabil a já uzavřela smlouvu se Smrťákem, abych tomu zabránila. Vážně jsem teď seděla na hodině společenských věd, dvacet sedm dní v minulosti?

„P-promiňte, pane Monroe? Potřebuju…“ Postavila jsem se, vzala jsem svůj kabát a tašku a začala jsem klopýtat ke dveřím. „Musím…“

Utéct? Jít zvracet? Omdlít? Cokoliv znělo lépe než zůstat v té třídě jen o minutu déle.

Rozběhla jsem se prázdnou chodbou lemovanou skříňkami a rozrazila dveře na dívčí záchody. Zkontrolovala jsem všechny kabinky, abych se ujistila, že tam opravdu nikdo není, pak jsem se opřela o umyvadlo a snažila se uklidnit svůj dech.

Zakroutila jsem kohoutkem a opláchla si obličej studenou vodou, šťastná, že nejsem namalovaná. Pak jsem se znovu zhluboka nadechla a podívala se na svůj odraz v upatlaném zrcadle, s nadějí, že se snad alespoň trochu poznám.

S úlevou jsem zjistila, že pořád vypadám jako já. Pořád ta samá brunetka se stejně průměrně hnědýma očima a rovným nosem, ale moje tvář byla bledá jako stěna a na ní se skvěl výraz absolutního šoku. Dokonce jsem na sobě měla džíny a halenku, o níž jsem si pamatovala, že jsem si ji na sebe před několika týdny vzala naposledy a od té doby byla viděna jen na zemi mého pokoje.

Vzdáleně jsem si vybavovala závoj smutku, který naši školu zahalil v den, kdy jsme se dozvěděli, že Archer spáchal sebevraždu, to, jak málo lidí bylo na jeho pohřbu, a rozhodně jsem si pamatovala, že jsem potkala Archerovu matku Reginu a jeho mladší sestru Rosie.

A byla jsem naprosto přesvědčená, že bych si nikdy, ani ve svých nejtemnějších nočních můrách, nedokázala vymyslet někoho takového,

jako byl Smrťák. Pořád jsem před sebou viděla jeho vychrtlý obličej a ten znepokojivý úšklebek, to, jak na mě zíral svýma nepřirozeně černýma očima. Nemohla jsem přestat myslet ani na stránky popsané divnými, zakroucenými symboly, pod něž jsem se musela podepsat – na naši smlouvu.

„Tak jo, Hadley," řekla jsem svému odrazu v zrcadle. „Buď jsi měla fakt divný a šílený sen, nebo je tohle všechno pravda a ty ses právě přenesla v čase."

Cítila jsem se jako blázen jen při vyslovení těch slov. Díkybohu nebyl nikdo poblíž a neslyšel mě mluvit k zrcadlu. Vyšla jsem ze záchodů a opřela se o zeď na chodbě. Pevně jsem stiskla víčka. Potřebovala jsem vymyslet plán, ale mysl jsem měla naprosto vymetenou. Nebyla jsem právě fanoušek sci-fi a neměla jsem tušení, jestli třeba neexistují nějaká pravidla cestování v čase, kterými bych se měla řídit. Klidně jsem jich mohla od chvíle, co jsem před pěti minutami otevřela oči, už spoustu porušit.

Měla bych se vrátit do kostela? Nebo zajít do Starbucksu, zjistit, jestli tam Smrťák třeba pořád ještě je?

A pak mě napadla myšlenka, tak šíleně samozřejmá, až jsem se cítila jako pitomec, že mě nenapadla hned.

Najdi Archera.

I kdyby tohle všechno byl jen sen – a já najednou zadoufala, že nebyl a že Archer byl naživu – musela jsem ho najít. Ještě než se mi myšlenky stihly srovnat v hlavě, automaticky jsem vykročila chodbou a skoro jsem letěla směrem ke knihovně. Google byl přece vymyšlen z nějakého důvodu a já ho hodlala využít.

Našla jsem prázdný počítač na stolku u sekce literatury faktu a posadila se k němu. Pak jsem naťukala svoje školní identifikační číslo a přihlásila se do systému.

Otevřela jsem Google, nenápadně jsem se rozhlédla, jestli mi nikdo nevěnuje pozornost, a pak jsem do vyhledávače zadala: Manhattan, Archer Morales, nekrolog.

Vyhodilo mi to stovky výsledků.

Projela jsem prvních několik odkazů, ale ani jeden z článků a nekrologů neobsahoval informace, které jsem hledala. Nenašla jsem žádné titulky typu *Tragický příběh místního teenagera* nebo *Pohřeb mladého studenta střední školy* ani nic podobného. Strávila jsem dobrých deset minut sháněním jakéhokoliv střípku informace, který by mi mohl pomoct, ale nic jsem nenašla, a tak jsem se zase odlogovala.

Co teď? Bloumat jen tak po chodbách a nakukovat do každé učebny s nadějí, že v jedné z nich bude sedět Archer? Nad hlavou mi hlasitě zazvonil zvonek ohlašující konec hodiny. Pohledem jsem zalétla k nástěnným hodinám visícím vedle mě na zdi a došlo mi, že právě začala přestávka na oběd.

Před knihovnou jsem se připojila k hordě studentů, kteří se hrnuli dolů po schodech a do jídelny. Nacpala jsem se do fronty před výdejním okénkem za skupinku prvaček a ukořistila první porci hranolek, na kterou jsem dosáhla.

„HADLEY! Tady jsi!“

Otočila jsem se za známým hlasem a uviděla Taylor, která si prorážela cestu mezi čekajícími studenty přímo ke mně.

„Kde jsi včera večer byla?“ vypálila otázku a podezřívavě přimhouřila oči. „Volala jsem ti a psala asi tak stokrát, a tys mi neodpověděla! Zapomněla jsi, že jsme se měly sejít v Javabean?“

„Vážně?“ Vytáhla jsem z kapsy telefon, abych se mohla podívat. Měla jsem tři nepřijaté hovory a devatenáct nepřečtených zpráv. „Jejda, promiň. Zamotala jsem se do domácích úkolů a strašně brzo jsem usnula.“

Taylor vylétlo obočí až ke kořínkům vlasů. „Co to s tebou je? Dneska ráno jsi ani nejela autobusem."

„Ehm… jo. Zaspala jsem a musela jsem si vzít taxíka. Nestihla jsem první hodinu."

Byla jsem fakt ubohá lhářka. Dost mě překvapilo, že mi to Taylor hned neotřískala o hlavu.

„Aha." Taylor si vzala salát a šla se mnou směrem k pokladně. „Protože zaspat je u tebe na denním pořádku."

„Hele, byla to náhoda," řekla jsem. „Přísahám, že je fakt všechno v pohodě. Já jsem v pohodě."

Vážně by se mi ulevilo, kdybych to ze sebe prostě vysypala a řekla Taylor o všem, co se stalo, ale bylo mi jasné, že by mi za nic na světě neuvěřila. Nikdo by nikdy tak bláznivé historce neuvěřil. Dokonce jsem si ani nebyla jistá, jestli jí věřím já sama. Potřebovala jsem se na vlastní oči přesvědčit, že Archer žije a dýchá, než jsem mohla přijmout fakt, že jsem se skutečně ocitla v téhle alternativní realitě.

Taylor mě chvíli pozorovala s nechápavým výrazem ve tváři, než to konečně vzdala a ztěžka si povzdychla. „Fajn."

Pak mi začala vykládat o svém současném klukovi, fotbalistovi jménem Noah Parker, zatímco já podala paní za pokladnou pár drobných a vydala se hledat volný stolek, ke kterému bychom si mohly sednout. Pro Taylor bylo všechno zase úplně normální. Škoda, že já nemohla říct totéž.

Celý oběd jsem byla jako v mlze, vůbec jsem nevnímala, o čem se Taylor s ostatními holkami baví, a nepřítomně jsem do sebe cpala hranolky. Nenápadně jsem se snažila zkoumat každou osobu, která procházela kolem, a taky každého, kdo seděl u okolních stolů, v naději, že se mi povede zahlédnout záblesk oříškových očí nebo tmavých vlasů patřících Archerovi. Neměla jsem štěstí.

Hned po obědě jsem vyběhla ke své skříňce, abych si vyměnila učebnice za ty, které budu potřebovat na další hodinu. Pokračovat v každodenním životě jakoby nic a předstírat přitom, že se mi všechno neotočilo vzhůru nohama, bylo to poslední, na co jsem měla chuť – ale zůstat ve škole byla jediná šance, jak Archera alespoň zahlédnout. Takže jsem ten den přežila. A tím myslím, že jsem se zvládla chovat dostatečně normálně na to, aby lidi okolo mě nepoznali, že je se mnou něco v naprostém nepořádku.

Když mi skončila sedmá hodina, nejistým krokem jsem se vydala chodbou ke své skříňce, abych si vzala věci a konečně vyrazila domů. Plánovala jsem si rande s postelí, šálkem horkého čaje a dvěma aspiriny, které by mohly alespoň trochu zmírnit bodavou bolest nad mým levým okem. Doufala jsem, že až se pořádně vyspím, budu schopná uvažovat trochu jasněji a vymyslet plán, jak Archera najít. Za předpokladu, že tohle všechno nebyl sen. Nikdy předtím mi nedošlo, jak neskutečně tenká je hranice mezi snem a realitou. Vážně nebylo tak těžké si ty dva světy poplést, pokud jste zrovna neměli svůj den – a ten já zcela rozhodně neměla.

Naházela jsem všechny své věci ze skříňky do tašky a rychle vyrazila, abych stihla autobus, ale vzápětí jsem to do někoho čelně napálila a svalila se na zem.

„Chmpf!“

„Promiň.“

S hlubokým výdechem jsem si odhrnula vlasy z tváře a vzhlédla k osobě, do které jsem právě vrazila. Zírala jsem přímo na Archera Moralese.

„Ty!“ Zalapala jsem po dechu a škrábala se do stoje. „Co *ty* tady děláš?“

Archer Morales povytáhl obočí a tváří mu probleskl zmatený výraz. „Odpověď na tuhle otázku by mohla znít: chodím sem do školy. Co tady děláš ty, Hadley?“

Bylo to, jako kdyby se mi mozek najednou zaseknul, a já nebyla schopná přijít na nic, co bych mohla říct nebo udělat, abych přitom nevypadala jako naprostý magor. Jenže výraz v Archerově obličeji mi napovídal, že na to už je stejně pozdě.

Krátce, zamračeně na mě kývl a pak se svižně vydal chodbou pryč. Mluvili jsme spolu sotva třicet vteřin a on už utíkal? To rozhodně nebylo dobré znamení.

„Hej, počkej chvíli!" Prakticky jsem musela sprintovat, abych mu stačila. „Jak to, že víš, jak se jmenuju?"

Neměla jsem pocit, že bych na něj udělala bůhvíjaký dojem, rozhodně ne dost na to, aby si mě pamatoval z jediného předmětu, na který jsme spolu chodili před dvěma lety.

Archer, který už byl u vrcholu schodiště, se zastavil a otočil se ke mně. „Jsi Hadley Jamisonová, dcera toho šíleně známého právníka a podnikatelky. V prváku jsme spolu chodili na angličtinu. Zrudla jsi jako rak pokaždé, když jsem se na tebe podíval."

Fajn, že si to pamatuje, pomyslela jsem si a obrátila oči v sloup. No výborně. „No, já myslím, že bych… počkej, kam jdeš?"

Klopýtala jsem dolů po schodech za Archerem, který dál kráčel pryč. Možná jsem s klukama neměla zase tolik zkušeností, ale nebyla jsem idiot – bylo naprosto zřejmé, že se snaží, abychom mezi sebou měli co možná největší vzdálenost. Naneštěstí pro něj jsem ho nehodlala jen tak nechat na pokoji.

„Pryč od tebe," houkl na mě konečně přes rameno.

To jednoznačně potvrdilo moje doměnky. „To není… chci říct, já jen…"

Úplně jsem ztratila schopnost formulovat myšlenky srozumitelně do slov. Moje nohy jako kdyby se pohybovaly rychleji než mozek, což se neukázalo jako nejlepší způsob, jak udělat na Archera dobrý první dojem.

„Myslím tím – chtěla jsem říct, jak se máš?“ řekla jsem a snažila se najít další slova. „Už je to nějakou dobu, co jsem tě naposledy viděla. Chtěla jsem s tebou mluvit.“

„Protože holky jako ty naprosto běžně mluví s klukama jako já,“ odsekl Archer a vydal ze sebe zvuk, který byste při troše dobré vůle mohli považovat za zasmání.

Chytila jsem dveře, které rozrazil, dřív než mě mohly bouchnout přímo do nosu. „Co tím myslíš, holky jako já?“

„Bohaté holky, které o ničem vůbec nic neví,“ prohlásil automaticky, jako kdyby to říkal často – když ne nahlas, tak alespoň v myšlenkách.

Zasmála bych se, kdyby mě při těch slovech nebodlo u srdce.

„Hele! Vždyť mě ani neznáš!“ zakřičela jsem za ním.

„To nepotřebuju,“ zavolal v odpověď. Vplul mezi skupinu lidí, kteří jen tak bloumali po chodníku, a za pár vteřin se mi ztratil z dohledu.

Zírala jsem za ním a zachvátil mě pocit absolutní porážky. To teda nevyšlo úplně nejlíp.

Byla jsem zoufalá a zdálo se mi, že se jen tak tak držím toho malého kousku příčetnosti, který mi zbyl, takže jsem dojela metrem přes město až ke kostelu, kde se konal Archerův pohřeb. Doufala jsem, že tam najdu alespoň maličký náznak toho, že Smrťák a celá tahle situace není jen nějaký vážně děsivý sen.

Dveře kostela byly zamčené a v dohledu nebyla jediná osoba. Po pár minutách marného okounění jsem se rozhodla vydat se zpátky do Starbucksu, ve kterém jsme se Smrťákem seděli.

V kavárně bylo narváno, jako vždycky při pozdním odpoledni, ale už v momentě, kdy jsem si stoupala na špičky a přejížděla celý lokál pohledem, jsem věděla, že Smrťák se mezi přítomnými nevyskytuje.

Chtělo se mi samým zoufalstvím křičet, ale neudělala jsem to, protože by mě vyhodili ven. Místo toho jsem se spokojila s tím, že jsem si koupila mocha a vydala se zpátky do metra.

Trvalo přibližně další hodinu, než jsem se konečně dostala domů. Povedlo se mi doplazit se až do svého pokoje, kde jsem vyčerpaně padla do postele tváří dolů a okamžitě usnula. Nic se mi nezdálo, a když jsem se nakonec probudila, venku byla černočerná tma, tělo jsem měla rozlámané a moc mě nepřekvapilo, když mi můj telefon potvrdil, že je pořád jedenáctého listopadu.

Vykopala jsem se z postele do koupelny, kde jsem půl hodiny stála pod proudem horké vody. Obvykle mi sprcha pomáhala uklidnit se, ale dneska ne. Vylezla jsem ven, a když jsem se zabalila do ručníku, cítila jsem, že moje nervozita a úzkost snad ještě narostly.

Přešla jsem k umyvadlu, abych si vyčistila zuby, a ujelo mi překvapené zalapání po dechu, když jsem na své ruce zahlédla černé skvrny.

Zvedla jsem paži, abych na ni na světle líp viděla, a zjistila jsem, že se dívám na malé, zakroucené číslice, jasně se rýsující na pokožce mého zápěstí. 27.

Máš dvacet sedm dní na to, abys Archera Moralese zachránila před sebevraždou.

Několik minut jsem ta čísla drhla horkou vodou, mýdlem i žínkou, ale bylo to, jako kdyby mi je někdo vytetoval. Otevřela jsem šuplík, ve kterém jsem měla schovanou svou podivnou sbírku bižuterie, a chvilku jsem se v něm přehrabovala, než jsem našla šňůrku s rituálními korálky kmene Navahů, kterou mi jednou přivezla moje kamarádka Chelsea. Několikrát jsem si obtočila korálky okolo zápěstí, čímž jsem vytvořila improvizovaný náramek, který byl dostatečně široký na to, aby schoval čísla vrytá do mojí kůže. Čím míň budu nucená se na ně dívat, tím líp. Rituální korálky měly údajně tomu, kdo je nosí, přinést

ochranu před zlými duchy a nočními můrami – zdálo se, že to se mi bude v příštích dvaceti sedmi dnech pravděpodobně hodit.

Vyšla jsem z koupelny, navlékla se do pyžama a vklouzla zpátky pod peřinu. Ale neusnula jsem, dokud nebylo dlouho po půlnoci. Hrozně jsem se bála zavřít oči a stanout tváří v tvář tomu, co bych mohla vidět ve svých snech.

KAPITOLA 5

Sen se může stát skutečností – 26 dnů do

Spala jsem asi pět minut, když mě probudila ostrá, palčivá bolest v zápěstí. Musela jsem se kousnout do rtu, abych nevykřikla, tak moc to bolelo. Převalila jsem se v posteli, abych mohla rozsvítit lampičku na nočním stolku. Okolo zápěstí jsem pořád měla obtočené korálky. Opatrně jsem si je odmotala, kůži na zápěstí jsem měla bolavou a rozcitlivělou. Číslo 27, které se předtím černě vyjímalo na mojí pokožce, bylo nahrazeno číslem 26.

Tohle byl způsob, jakým mi Smrťák bude připomínat, jak málo času mi zbývá, než Archer spáchá sebevraždu?

„To je na hlavu," zamumlala jsem si pro sebe s rukou přitisknutou k hrudníku.

Zatímco jsem si čísla na zápěstí znovu opatrně zakrývala korálky, pohled mi zalétl k budíku, který tvrdil, že je zrovna 2:49 ráno. Byl to jen okamžik, než mi všechno došlo. Pokud se číslice změnily přesně v tuhle dobu, muselo to znamenat, že to byl čas, kdy se Archer zabil.

Chvilku mi trvalo, než jsem po tomhle zjištění dokázala znovu usnout.

Když jsem otevřela oči, za okny mého pokoje poprchávalo. V hlavě mi pulzovalo bolestí a nějakým způsobem se mi v průběhu noci povedlo úplně se zamotat do přikrývek. Převalila jsem se na bok, sebrala z nočního stolku svůj mobil a přidušeně vykřikla, když jsem viděla, kolik je hodin.

Bylo tři čtvrtě na sedm, což znamenalo, že jestli chci stihnout autobus do školy, mám přesně patnáct minut na to, udělat ze sebe člověka. Jedna moje část doufala, že včerejšek byl vážně jen sen, ale mobil mi jasně hlásil, že dneska je dvanáctého listopadu.

„O *co* tady jde?" zaječela jsem do stropu. Neodpověděl mi.

Se zasténáním jsem se vymotala z postele a rychle na sebe navlékla první sadu čistého oblečení, která se mi dostala pod ruce. Naházela jsem si do školní tašky všechno potřebné a odběhla do koupelny, abych si mohla učesat vlasy a napatlat na tvář alespoň tolik make-upu, aby to ze mě udělalo jakž takž ucházející bytost. Nacpala jsem si do pusy müsli tyčinku, vypila pomerančový džus a vyrazila jsem ze dveří do výtahu, odkud jsem doslova vyběhla do vstupní haly našeho domu, abych stihla autobus.

Zapomněla jsem si nahoře v předsíni deštník, takže než jsem doběhla do autobusu, byla jsem promočená až na kůži.

„Ježíši." Taylor zapískala, když jsem se zhroutila na místo vedle ní. „Vypadáš, jako kdybys právě vylezla z bažiny."

„Díky," řekla jsem. „To jsem potřebovala slyšet."

Ve škole jsem se od kamarádek hned odpojila. Měla jsem jediný cíl: najít Archera. Musela jsem si promyslet, co mu povím, až ho najdu. Evidentně jsem zrovna neexcelovala v dělání dobrého prvního dojmu bez přípravy. Nepotřebovala jsem si zopakovat naši ne zcela přívětivou konverzaci ze včerejška. Nastal čas pustit se do práce a přijít na lepší způsob, jak se s ním začít bavit.

Za celé ráno jsem Archera ani nezahlédla, a když zazvonil zvonek na přestávku na oběd, rozhodla jsem se místo do jídelny zamířit do knihovny. Včera večer jsem byla tak vyčerpaná, že jsem místo úkolů spala, takže jsem teď potřebovala dopsat úvahu o Velkém Gatsbym dřív, než začne angličtina. Posadila jsem se k jednomu ze stolků v zadní části knihovny a pustila se do zpracovávání důvodů, proč byl román Francise Scotta Fitzgeralda jedním z nejlepších děl 20. století, zatímco jsem uvažovala o tom, že celý tenhle úkol není ani z poloviny tak důležitý jako to, čemu bych se vážně měla věnovat – hledat Archera.

Po dvaceti pěti minutách byla moje úvaha skoro hotová. Opřela jsem se na židli dozadu, abych si mohla protáhnout a protřepat ztuhlou ruku, a málem jsem spadla na zem. Archer Morales seděl v křesle v rohu za poličkami v oddělení Beletrie Q–S, věci měl rozložené na malém stolku vedle sebe.

Bylo to skutečné. Tohle celé bylo neuvěřitelně, děsivě skutečné. Včerejšek nebyl sen, Archer Morales byl vážně naživu.

Posbírala jsem části svého domácího úkolu, všechno nacpala do tašky a bez přemýšlení se vydala k Archerovi. Vzhlédl od knihy, do které byl předtím ponořený, a okamžitě obrátil oči v sloup. Přísahala bych, že zamumlal: *Zase ty*.

Pokusila jsem se nečervenat a oslovila ho dřív, než jsem mohla ztratit odvahu. „Mám pocit, že jsme to včera vzali za špatný konec. Chtěla jsem se pořádně představit. Jsem Hadley Jamisonová."

Zíral na ruku, kterou jsem k němu natáhla, jako kdybych ji měla posetou pijavicemi, a pak se štěkavě zasmál. „To fakt není nutné, Hadley." Vyslovil moje jméno, jako kdyby to byla pointa nějakého vtipu. „Už včera jsem ti říkal, že moc dobře vím, kdo jsi."

„Já, no, já prostě jen myslela, že by bylo fajn, kdybychom se trochu poznali," prohlásila jsem. „Vypadáš jako milý kluk a –"

„Nech mě, abych ti do toho skočil," odsekl Archer a postavil se. Byl tak vysoký, že jsem musela zaklonit hlavu, abych mu pořádně viděla do očí. „Nevím, co za hru tady zkoušíš hrát, ale být tebou bych se na to vykašlal, dokud je čas. Fakt mě to nezajímá."

„Cože?" Na okamžik jsem zůstala jako opařená. „Nehraju žádnou hru. Vážně jen… chci, abychom byli kamarádi, víš?" Mně samotné bylo dost trapně z toho, jak směšně to znělo. Přála bych si, aby mě napadla lepší hláška.

„No, tak to si ušetři práci," odpověděl Archer a přehodil si batoh přes rameno. „Já nejsem milý kluk. Nechceš mě poznat."

Vážně jsem nevěřila tomu, že by Archer nebyl milý kluk, a taky jsem si nemyslela, že by jeho chování prostě jen tak vycházelo z jeho osobnosti. Celý ten jeho odměřený přístup musel být na základě rozhodnutí. Proč od sebe ale pořád každého odháněl? Choval se tak úplně ke všem, nebo jen k těm, kteří se s ním rozhodli prohodit víc než pět slov?

Nad našimi hlavami zazvonil zvonek ohlašující konec oběda a začátek páté hodiny. Archer to vzal jako možnost k útěku a rychle vyklouzl z knihovny.

„Nemohl bys mě, prosím, alespoň vyslechnout, Archere?" vyhrkla jsem, když jsem za ním vyběhla a chytila ho za paži.

„Nikdy předtím jsi se mnou nemluvila, Hadley," odsekl Archer, pohled upřený přímo na mě. Rychle jsem ho pustila a o krok jsem ustoupila. „Co se změnilo, hm? Jde o nějakou sázku? Nebo je to teď nový trend, najít si kamaráda mezi společenskými vyvrhely Kennedyho střední?"

„Ne! Tak to není!"

Smrťák mě varoval, že to nebude lehké, ale neměla jsem tušení, že bude Archer schopný být tak… *neomalený*.